

komme ud af deres Ejendom, og der var Sejlads mange Steder i Lemvig. Tænke vi os nu Oddesunddæmningen opført, og Vandet nu blev ved at opstuves i Nissum Bredning, var det tænkeligt, at Folk ved næste Stormflod maatte reddes ud fra 1ste Etage, og det vilde være mindre behageligt. Men saafremt Kanalen skal lukkes, kan jeg heller ikke se rettere, end at der staaar betydelige Interesser paa Spil. Der er Sejladsen af større Skibe gennem Kanalen. Fra 1. Januar indtil September 1902 er der sejlet 820 Skibe gennem Kanalen. Det har altsaa ikke saa liden Betydning, at Kanalen kan besejles.

Der er imidlertid ogsaa en anden Ting, som jeg tror vil spille en noget større Rolle, og det er Fremtidens Fiskeri. Selv om vi faa en Mole ved Vorupør og en ved Hanstholm, maa vi begrænse vore Forventninger til dem, for vi maa huske paa, at en Mole hjælper kun for Baade, der kunne trækkes paa Land. Det er umuligt at lægge hverken Baade eller Kuttere eller noget som helst Skib op ved Molen, alt maa trækkes op, saa snart det blæser en lille Smule. Men der er min Tro, at Fiskeriet paa Vesterhavet vil gaa i Retning af Anvendelsen af større og større Motorbaade. De have allerede anskaffet Motorbaade paa 12 Hestes Kraft ved Harboøre, men saadanne kunne umulig trækkes paa Land. Netop her tror jeg, Thyborøn Kanal er særlig egnet; jeg er tilbøjelig til at tro, at saafremt vi sagde til Fiskerne paa Vestkysten: „Nu faa I de to Moler, men vi tage Thyborøn Kanal fra eder,“ vilde de sige: „Nej, lad os beholde Thyborøn Kanal, saa kunne I beholde Molerne.“ Det er jo nemlig ikke alene Baadene, der have Gavn af den, men ogsaa et Skib, „Vestkysten“, som har Liggeplads i Thyborøn Kanal, og jeg tror, at Fiskerne sætte mere Pris paa dette Skib end paa nogen anden Foranstaltning, som er truffen paa Vestkysten. Jeg tror, de sætte mere Pris derpaa end paa Molerne, for selv om de have Moler, kunne de trænge til at faa Hjælp af „Vestkysten“. Der er mange Forhold, hvor det er umuligt for dem at sejle op til Molerne, og Strømbrydningen paa den yderste Revle vil gøre det vanskeligt for dem at komme ind, og da vil „Vestkysten“ være en Redningsplanke. Lukke vi Thyborøn Kanal, kunne vi ikke have Redningsskibe for Fiskerne; vi have intet Sted at lægge dem. Det kan ikke nytte at lægge dem ved Esbjerg eller ved Frederikshavn eller oppe ved Skagen, hvis vi faa en Havn der. Der-

fra kunne de ikke kaldes til Hjælp. Ogsaa af den Grund tror jeg, vi maa være varsomme med at lukke Thyborøn Kanal. Nu ville ærede Medlemmer maaske sige: Ja, men vi kunne bygge Havne paa Vestkysten, og saa kunne vi lukke Kanalen, men jeg skal da minde om, hvad en saadan Havn efter Kommissionens Beretning vil koste. Ved Hirtshals: 12 Mill. Kr., ved Sandnæshage 10 Millioner, ved Hanstholm 18 Millioner, Klitmøller 17³/₄ Millioner, ved Aalund 9 Millioner og saa yderligere betydelig større Bekostning. Det er ikke Smaaskillinger. Skulde vi altsaa sætte Dæmning ved Oddesund til 4 Millioner og anlægge en Havn til omtrent 10 Millioner, spørger jeg: Ere vi beredte dertil? Det maa vi absolut overveje, inden vi gaa til at ødelægge alle de Interesser, der ere knyttede til Thyborøn Kanal. Jeg tror ikke, de ærede Medlemmer ere rigtig med paa det Havnebyggeri endnu i alt Fald, ikke til saa store Summer i det mindste, og jeg maa derfor paa det indstændigste bede de ærede Medlemmer betænke, hvad de gøre, naar de gaa hen og ødelægge de Interesser, der ere knyttede til Thyborøn Kanal. Hvis vi gøre det, vil der rejse sig et Ramaskrig fra Fiskerne paa Vestkysten; det tror jeg aldeles bestemt. Endnu vil jeg gerne sige nogle Ord om de Høfder, der ere foreslaaede opførte paa den nordre Tange. De sagskyndige ville jo have opført en hel Række Høfder paa den nordre Tange. Maaske de have Ret; jeg tør ikke sige det, men jeg ved, der er ikke faa private Mænd, Mænd, som have arbejdet i den Sags Tjeneste i mangfoldige Aar, som mene, at en enkelt Høfde paa den nordre Tanges Sydspids vilde være af meget større Betydning end mindre Høfder. Jeg tør ikke sige, hvem der har Ret. Jeg vil her tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa en Bemærkning af Kommissionen. Der staaar, at Høfderne under alle Omstændigheder maa paabegyndes Syd fra. Nu tør jeg ikke sige, om det er rigtigst at opføre smaa Høfder eller en enkelt stor, men jeg mener, at det bør overlades Finansministeren at anvende Beløbet uden nogen Forpligtelse med Hensyn til Høfdeantallet. Det er min Tro, at enhver Høfdebygning paa den nordre Tange vil være et taknemmeligt Arbejde. Det gaar ikke med dem paa den nordre Tange som med dem paa den søndre, at Strømmen og Bølgeslaget vil ødelægge dem i den Grad som sket er paa den søndre Tange, thi Materialvandringen er